Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 6751/2023
25.02.2026. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., Општина ..., чији је пуномоћник Душан Гашић, адвокат из ..., против тужених ББ из ... и ВВ из ..., чији је пуномоћник Хајрија Јашаревић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 789/22 од 24.11.2022. године, у седници одржаној 25.02.2026. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 789/22 од 24.11.2022. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Вишег суда у Краљеву П 4/19 од 24.01.2022. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени ББ из ... да тужиоцу АА из ... на име дуга плати 200.000 евра у динарској противвредности по најповољнијем курсу НБС на дан исплате са припадајућом каматом на наведени износ од 31.12.2018. године до исплате, обрачунатом у складу са чланом 4. став 2. Закона о затезној камати. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавеже тужена ВВ да му на име дуга, солидарно са ББ, плати 200.000 евра у динарској противвредности по најповољнијем курсу НБС на дан исплате са припадајућом каматом на наведени износ почев од 31.12.2018. године до исплате, обрачунатом у складу са чланом 4. став 2. Закона о затезној камати. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој ВВ, на име трошкова поступка плати 576.000,00 динара са законском затезном каматом на наведени износ од извршности пресуде до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени ББ из ... да тужиоцу, на име трошкова поступка, плати 271.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 789/22 од 24.11.2022. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права уопштено указујући и на битне повреде парничног поступка којиим се усуштини оспорава

утврђено чињенично стање, а такви наводи у смислу члана 407. став 2. ЗПП не представљају дозвољен ревизијски разлог.

Испитујући правилност побијане пресуде, применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23) Врховни суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреде одредаба парничног постука из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени су били у брачној заједници која је престала у јануару 2005. године. По тужби ББ од 28.02.2005. брак је разведен правноснажном пресудом од 12.04.2007. године. Тужилац је у више наврата позајмљивао новац туженом ББ лично и за привредно друштво „ГГ“ д.о.о. ..., током 2004. године по уговору о зајму, а током 2005, 2006. и 2007. године по признаницама, без посебног уговора. Увидом у картице рачуна „ГГ“ на рачуну овог предузећа од 2003, 2004, 2005 и 2006. године, није било уплата, од стране туженог ББ, а током поступка није доказано да ли су позајмљена средства коришћена од стране овог предузећа за ликвидност или инвестиционо улагање.

Дана 10.01.2007. године закључен је споразум о конвалидацији и приступању дугу између тужиоца, туженог ББ као физичког лица и заступника предузећа „ГГ“ д.о.о. ... којим су обухваћене све претходне позајмице и констатовано да је тужилац – зајмодавац позајмио ББ и предузећу „ГГ“ д.о.о. ... укупан износ од 200.000 евра, а да је позајмица коришћена за одржавање ликвидности предузећа и инвестициона улагања у изградњу непокретности у власништву „ГГ“ д.о.о. ..., које приступа дугу и признаје да су све наведене позајмице коришћене за потребе предузећа и да нема примедби у погледу износа дуга, с тим да се рок враћања зајма уговора на десет година, а уколико не буде враћен, странке су се обавезале да конституишу хипотеку на производној хали у власништву предузећа „ГГ“ д.о.о. ... . Пре ових позајмица 04.11.2002. године сачињена је признаница по којој су ББ и „ГГ“ д.о.о. ... позајмили износ од 160.000,00 динара од тужиоца, са роком враћања од 180 дана, а потпис ББ је снабдевен печатом наведеног привредног друштва. Истог дана је склопљен уговор о краткорочном кредиту по коме је давалац кредита ББ, а корисник кредита „ГГ“ д.о.о. ... . На месту корисника кредита, потписала је ВВ а потпис је снабдевен печатом наведеног привредног друштва. Тужилац је у току поступка повукао тужбу против привредног друштва „ДД“ д.о.о. .. а тужени ББ је признао тужбени захтев. Позјамицу по признаници од 04.11.2002. године тужени ББ је вратио док је прва признаница по којој није извршен повраћај зајма сачињена 29.04.2004. године. Производна хала, за чију градњу је, по тврдњи тужиоца позајмљиво новац, завршена је и употребна дозвола је, од стране надлежног органа општинске управе, издата 23.02.2004. године. Тужена ВВ није потписала признанице на основу којих тужилац потражује наведене износе, није била у уговорном односу са тужиоцем, нити је такву изјаву воље дала у смислу члана 28. Закона о облигационим односима. Пре пре престанка брака и брачне заједнице, односи тужених су постали компликовани због личних и пословних односа, што је резултирало великим бројем парничних и ванпарничних поступака ради деобе заједничке имовине, па није непосредно учествовала у уговарању између тужиоца и туженог ББ, није прихватила неку од обавеза из њихових правних послова, јер се она и тужилац нису ни познавали, а прибављени новац од тужиоца није коришћен за

подмирење потреба заједничког живота тужених у браку, као ни за обавезе која по закону терете оба супружника.

Тужена ВВ је 18.11.2005. године поднела тужбу у предмету Привредног суда у Краљеву против туженог ББ у коме је одређена привремена мера дана 27.12.2005. године и туженом суспендовано право гласа као члана „ГГ“ д.о.о. ... и забрањено као директору овог предузећа да без претходне сагласности закључује правне послове којима се умањује, оптерећује или отуђује имовина предузећа и стварају новчане обавезе за предузеће, а правноснажном пресудом П 1044/05 од 08.05.2006. године тужени ББ је искључен из чланства привредног друштва „ГГ“ д.о.о. ..., и покренула је и друге судске поступке против ББ. Парница ради деобе заједничке имовине, окончана је правноснажном пресудом П.1317/05 ОД 15.07.2009. године, након чега су тужени извршили деобу те имовине поравнањем у предмету Р3 бр.819/10 од 31.05.2010. године, осим за пословни простор-халу изграђену на кат.парцели .../... КО ..., за коју током поступка није ни доказано да је била имовина ликвидираног предузећа „ГГ“ д.о.о. ...“. Инвеститори изградње хале су били ДП „ЂЂ“ из ... и ГИТП „ГГ“ из ... а извођач Радова СЗГР “ЕЕ“ из ....

`Нижестепени судови закључују да између тужиоца и тужене ВВ није успостављен дужничко-поверилачки однос, ни правним послом са тужиоцем непосредно или посредством туженог ББ, нити на основу самог закона у смислу члана 187. став 1. Породичног закона, по основу подмирења потреба заједничког живота у браку или обавеза које по закону терете оба супружника, због чега би ова тужена солидарно одговарала са туженим ББ њиховом заједничком и посебном имовином, јер се у уговорима о зајму и признаницама, као зајмопримци појављују тужени ББ и „ГГ“ д.о.о. ... који није странка у овом поступку и на чији рачун нису уплаћивана позајмљена средства, већ је тужено било само привредно предузеће „ДД“ д.о.о. ... према коме је тужба током парничног поступка повучена. С обзиром да је у време учињених зајмова на снази били Закон о предузећима („Службени гласник СРЈ“, бр. 29 од 26.06.1996. године) и Закон о привредним друштвима („Службени гласник РС“, бр. 125/04), према којима привредно друштво има посебан субјективитет, независтан од својих оснивача и независно од њих одговара за своје обавезе, тужена није одговорна ни као оснивач. Обавеза тужене као физичког лица није настала ни по споразуму о конвлидацији и приступању дугу од 10.01.2007. године, јер није била уговорна страна, а закључен је након развода брака са ББ пресудом од 12.04.2007. године, нити је могла настати као обавеза оснивача привредног друштва, „ГГ“, с обзиром да према садржини привремене мере одређене 27.12.2005. године и правноснажне пресуде П 1044/05 од 08.05.2006. године, није био овлашћен да преузима обавезе за ово привредно друштво. Обавеза тужене као солидарног дужника, није конституисана ни према одредбама члана 170. став 1, члана 176. и 187. став 1. Породичног закона, јер наведене обавезе нису предузете ради подмирења потреба заједничког живота у браку, као ни обавезе која по закону терете оба супружника.

Нижестепени судови су ценили као неосноване наводе тужиоца, које понавља и у ревизији, да солидарна обавеза тужене ВВ произилази из чињенице да је новац који је позајмио туженом ББ улаган у изградњу хале, због тога што је хала у чију изградњу је употребљен позајмљени новац припао по судском поравнању туженима на једнаке делове, да је „ГГ“ д.о.о. ... ликвидиран, а као правни следбеник означена друготужена ВВ која је била и ликвидациони управник, јер је тужилац сам навео током поступка да је позјамицу по признаници од 04.11.2002. године врато тужени ББ док је прва

признаница о зајму сачињена 29.04.2004. године а за предметну халу је употребна дозвола издата 23.02.2004. године, да тужилац није доказао ни да су испуњени услови из члана 54. Закона о предузећима („Службени лист СРЈ“, бр. 29/96... и „Службени гласник РС“, бр. 36/... од 27.05.2011. године) за одступање од правила одвојене одговорности предузећа и његових оснивача, применом институтом привида правне личности, нити да одговара за обавезе привредног друштва „ГГ“ д.о.о. ... као правни следбеник, јер је била ликвидациони управник тог друштва у ликвидацији, јер као ликвидациони управник одговара само за законитост пословања друштва у ликвидацији, али не преузима као физичко лица обавезе друштва настале до поступка ликвидације.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, по оцени Врховног суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право, а разлоге који су дали у свему прихвата и Врховни суд.

По оцени Врховног суда, нижестепени судови су правилно закључили да тужена ВВ није солидарни дужник јер није била у облигационом, нити другом правном односу са тужиоцем. Ово из разлога што се у свим уговорима о зајму и признаницама, као зајмопримци појављују тужени ББ као физичко лице и као заступник „ГГ“ д.о.о. Такође, у време учињених зајмова на снази су били наведени Закон о предузећима и Закон о привредним друштвима, према којима привредно друштво има посебан субјективитет, независан од својих оснивача и независно од њих одговара за своје обавезе, па се обавезе из уговора који се закључују са привредним друштвом „ГГ“ д.о.о. ... не протежу на трећа лица ни оснивaче, осим ако су испуњени услови за примену института пробоја правне личности, чега у конкретном случају није било. Правилан је и закључак нижестепених судова да није конституисана солидарна обавеза према туженој ни према одредбама Породичног закона, јер наведене обавезе нису предузете ради подмирења потреба заједничког живота у браку, као нити су то обавезе које по закону терете оба супружника у смислу члана 187. став 1. У вези са чланом 171. став 1. и 177. став1. Породичног закона, јер позајмљених 200.000 евра, није искоришћено за подмирења потреба заједничког живота у браку, као и обавезе које по закону терете оба супружника. Напротив, током поступка тужилац је изјавио да није ни знао да је тужени ББ у браку и да тужену ВВ није познавао, а да је новац дат ради изградње хале и пословања „ГГ“ д.о.о. ..., чији инвеститори су били ДП „ЂЂ“ из ... и ГИТП„ГГ“ из ... а извођач Радова СЗГР“ ЕЕ“ из ... с тим што на рачуну ГИТП„ГГ“ није билио уплата 2003, 2004, 2005 и 2006. године, а по Споразуму о конвалидацији од 10.01.2007. године тужени ББ није могао конституисати обавезу за „ГГ“ д.о.о.јер за то није имао овлашћење, нити за тужену ВВ као физичко лице у смислу наведених одредби Породичног закона с обзиром да је брак разведен 12.04.2007. године, док зајам од 180.000 евра по признаници од 10.01.2005. године, 01.02.2006. године и 05.01.2007. године у календарском смислу следе фактичком престанку брачне заједнице тужених, због чега ова средства нису позајмљена ради подмирења потреба заједничког живота у браку.

На основу изнетог, Врховни суд је одлуку као у изреци донео применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић